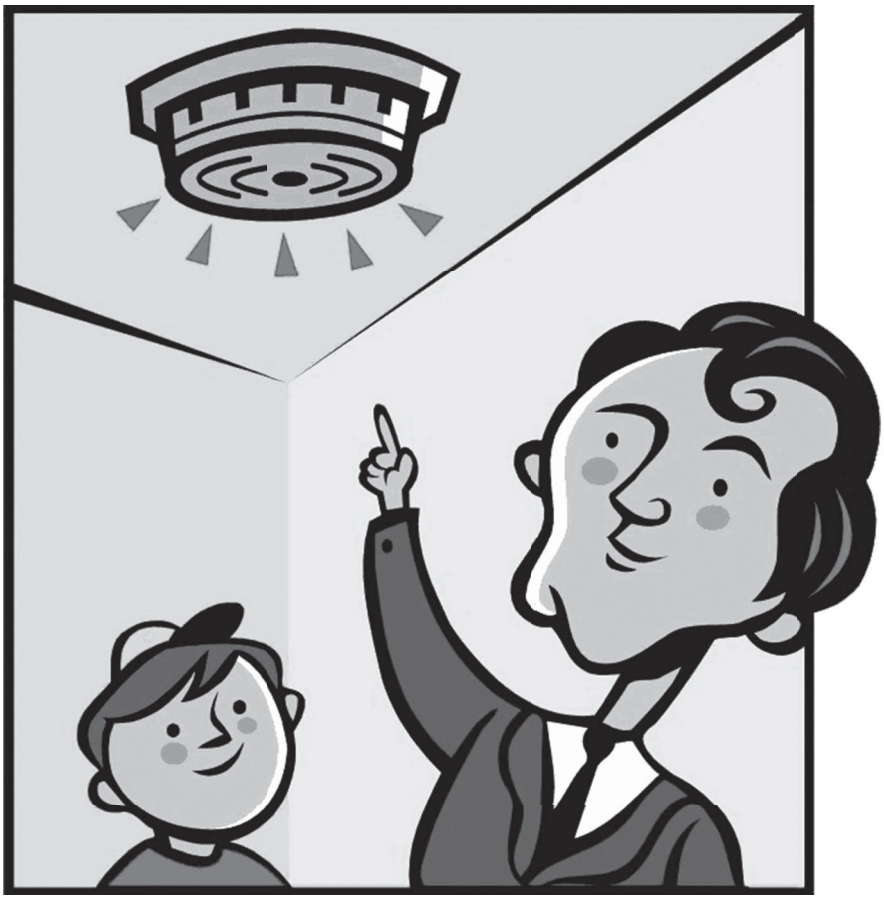

Cái "ALARM"

Những buổi bình minh còn đọng hơi sương,vầng dương ửng hồng báo hiệu một ngày mới hay lúc hoàng hôn, ráng chiều buông nhẹ, đàn chim hối hả tìm về tổ ấm, màn đêm bắt đầu phủ trùm vạn vật. Giữa lúc giao thời:bóng tối-ánh sáng hay ánh sáng-bóng tối ấy bà Năm thường đi ra khu vực nghĩa địa để thăm viếng phần mộ của tổ tiên, ông bà. Đây là thời điểm linh thiêng nhất trong ngày mà người sống có thể "thông linh" được với người khuất mặt. Bà Năm nói sau khi "thông linh" bà lâng lâng như người trở về từ vùng đất lạ; đâu có quỉ ma gì!

Nhưng đâu phải ai cũng gan dạ đi "thông linh" như bà. Sự vận hành của vũ trụ mưa cuồng thác lũ làm con người cảm thấy mình quá bé nhỏ trước thiên nhiên, hoảng sợ. Nhưng có những nỗi sợ lạ lùng. Có người cao to dềnh dàng gặp cái gì cũng sợ sệt, từ cái to lớn đến nhỏ xíu, thậm chí con mèo, con chuột cũng sợ. Con chuột con mới sanh ra đỏ hói, cặp mắt chưa mở, cái đầu quơ quơ, bốn cái chân ngọ ngoậy thật ngộ nghĩnh, nếu có người đùa dai bắt đưa cho, họ sẽ... ngất xỉu. Âu cũng là "tương sanh tương khắc", có ai muốn được đâu à.

Đầu thập niên 90, bà Năm cùng con cháu đi định cư ở bên kia bờ Thái bình Dương. Thấy thằng con cực khổ đi làm từ sáng đến chiều mới về, bà lấy con cá "rô mề", từ trong tủ lạnh ra cho tan đá, đem ra chiên. Chảo cá chiên vàng lửa reo vui, mùi dầu, mùi cá bốc lên thơm phức cả nhà. Chắc là thằng con trai đi làm về sẽ khen bà: "món cá chiên gia truyền ngày xưa của má rất hợp khẩu vị của con". Nếu có thêm món gỏi bóp sổi: bông súng và điên điển thì giống y chang như buổi cơm tối ở quê nhà, nghĩ tới đây bà Năm lâng lâng sung sướng...

Bỗng nhiên mấy cái "alarm" ở trong nhà đồng loạt kêu ầm lên, mấy đứa con cháu trong phòng chạy túa ra xuống

nhà bếp. Đứa lo mở cửa cái, đứa lo mở cửa sổ, đứa thì mở quạt máy, lấy cái khăn quạt lấy quạt để cái "alarm" ở trần nhà. Một lúc sau nó mới chịu êm, hết kêu.

Thời gian qua thật nhanh bà quen dần với lối sinh hoạt của xứ nầy. Trong cái hay nào cũng có cái dở, trong cái dở nào cũng có cái hay dù ít hay nhiều, có gì hoàn hảo đâu. Bà chia sẻ những buồn vui cùng đàn con cháu ở xứ sở tạm dung thân thương nầy. Không biết tự lúc nào mà bà, người không sợ quỉ ma lại sợ tiếng hụ còi của xe cứu thương, cứu hỏa, tiếng kêu của cái "alarm".

Bà Năm cầm mân mê cái "alarm" mà thằng con mới vừa mua cho bà. Nó nhỏ xíu, nằm gọn trong lòng bàn tay, giống như món đồ chơi của mấy đứa cháu của bà mua ở cửa hàng "toys R us", nhưng công dụng vô song. Trong trường hợp khẩn cấp không cần phải gọi cấp cứu cho lâu lắc, khỏi cần phải giải thích nọ kia, khỏi cần phải đọc đia chỉ nhà,... Khi hữu sự chỉ cần bấm cái nút "đo đỏ" là có người của công ty, trực 24/24 tới ngay tức thì. Bà khen thằng con, nó làm việc gì cũng vậy, rất chu đáo có nó là bà an tâm, giống như tía của nó như đúc, giao tế rộng rãi, hoạt bát, nói chuyện có duyên... Người Mỹ cũng giỏi thiệt, chế những cái lớn trên trời như phi thuyền, phi cơ... mà còn chế ra những cái nhỏ chỉ... như cái "alarm" tiện ích vô cùng. Đang thả hồn mơ màng... vô tình bà Năm đụng mạnh vào cái nút "đo đỏ" làm nó kêu lên, kéo bà trở về thực tại.

Cái máy nó nói một tràng tiếng Mỹ, bà chỉ nghe được có tiếng HELLO. Bà phát hoảng, chạy tìm người giúp, trong nhà thì từ sáng sớm đâu còn ai. Bà chạy ra khỏi nhà tìm người giúp, vắng bóng. Bà hết chạy ra rồi chạy vô, lại thăm cái "alarm", nó càng hăng, nói liên tục. Bà xanh mặt, mệt lã... ngã ra bất tỉnh. Khi bà tỉnh lại thì đang nằm trong phòng cấp cứu.

Bữa sau vào lúc ăn tối có đầy đủ người trong gia đình, đứa con bà nói là đã "cancel" cái "alarm". Vì công ty chưa có chương trình tiếng Việt, nó nói "sorry", một thời gian nữa, có nhiều người Việt mua cái "alarm" nó sẽ cho biết, xin hãy chờ...

Y Châu